

Abstrakt

Diplomová práce pojednává o československém vězeňství v letech 1948 – 1989 z pohledu náboženství. Zabývá se vývojem vězeňské duchovní služby, sleduje její zánik po únoru 1948 a popisuje, jakým způsobem vězni řešili zákaz praktikování náboženství ve věznicích. Dále se zaměřuje na náboženské perzekuce v komunistickém Československu, uvádí důvody, pro které byli příslušníci jednotlivých konfesí vězněni a ukazuje, jak se jejich víra promítala do každodenního vězeňského života.

Autor poukazuje na soustředění duchovních do uzavřených oddělení, vysvětluje, co bylo jeho příčinou a snaží se vykreslit každodenní život těchto uzavřených komunit. Detailně popisuje, jak odsouzení praktikovali úkony, spojené s jejich vírou a zabývá se odlišnostmi jednotlivých konfesí.

Práce se zamýšlí nad smyslem věznění mnoha set duchovních, řeholníků a laiků některých církví v komunistickém Československu. Zamýšlí se nad silou víry a přesvědčení, vystavené krutému fyzickému zacházení a psychickému nátlaku. Rovněž řeší otázku kolaborace, vztahy mezi příslušníky jednotlivých vyznání a mezi odsouzenými a dozorci. V závěru pak vykresluje, jak nábožensky založení lidé, kteří prošli komunistickými věznicemi a pracovními tábory, hodnotí tuto zkušenost a její důsledky pro jejich další život a působení.